

OČETOVSTVO JE NAŠE PRVO POSLANSTVO

Jožef sprejme Jezusa za svojega sina in mu tako preda identiteto Davidovega potomca, kot je bil sam, ter mu da ime, ki predstavlja njegovo resnico: Jezus, Odrešenik. Postane pozoren varuh Jezusovega življenja in ga brani pred smrtnimi grožnjami. Hrani njegovo življenje z ljubeznijo do Marije in njega, s svojo vero in ga nauči živeti iz Očeta. Nato se umakne. Vedno sta dva očeta: najprej Jožef in nato Bog.

- OČE - JOŽEF SPREJEMA – VZAME K SEBI V NAJTESNEJŠI ODNOS** – ceni in raste.
Logika vere: Božje delo, odrešenje, življenje, dejstva, bolečine, ljudi, zgodovino – sprejemam ali pa zavračam. Sprejemanje je skrivnost miru.
Vzgoja – razkriva lepoto vsake osebe v njenem odnosu z Bogom (ne vleče ga na svoje kopito in idejo).
- OČE - JOŽEF POIMENUJE** – oče te prizna in ti s tem da identiteto, ovrednoti – ceni. »Ti si moj ljubljeni sin, danes sem te rodil«. Z vsemi svojimi odnosi otrokom povemo kdo so za nas. S svojimi dejanji izgovarjam ime svojih otrok. **Ta generacija potrebuje očeta, ki ji bo rekel: »Ti si pomemben, tvoje življenje je dragoceno«. Človek raste iz očetovskega zaupanja.**
- OČE - JOŽEF VARUJE IN BRANI** – varuje pred ubojem in samomorom. Kirurg ne reče – ne ljubi se mi operirati. Ne moreš reči, danes pa ne bom oče. Splavi. Otroci dajejo življenje za starše. Včasih je bilo obratno. Očetovstvo Boga je po Pavlovih besedah temelj notranje moči. Če zajemam samo iz svojih moči sem neroden, prestrašen, posesiven ali odsoten oče. Le mirno zaupanje v Očeta mi daje svobodo podarjenega očeta. Varuješ tisto, kar imaš rad. (2 Kor 12,15). **Oče, ki te sprejme, ti mora povedati, kdo si, nato pa te mora varovati. Nevarnost in stiska nas naredi varuhe (otrok ti zbolijo). Varuješ pred samouničevalnostjo (požrešnost, droga, hrana, zasloni).** Resnično pravično je, da otroci cvetijo in postanejo skrito čudo, kar v resnici so. Nihče izmed nas ni napaka, tudi sredi najhujših grehov. Jožef počasi odkriva, kako Bog ureja njegovo poslanstvo, in mora ostati varovani varuh, torej tisti, ki je vedno pod Božjo roko. Ni dovolj, da je prvič ubogal angela, ubogati bo moral še velikokrat. Bog je tisti, ki reši otroka, Jožef pa mora vsakič znova z angelovo pomočjo odkriti, kako.
- OČE – JOŽEF NEGUJE IN HRANI** – vsi smo potencialni svetniki, »herod« nas skuša ubiti. Cerkev hrani našo vero, da hodimo k Luči. Novo življenje je treba hraniti, da raste in se krepi, odraste in dozori (Lk 12.42). Odgovorna skrb za otroke. Gleda na cilj in pravočasno daje ustrezno mero hrane. Rast je kvantitativna in kvalitativna. Mali otroci ne jedo zrezkov. Brez preprostih navad se zdi, kot da mladi nimajo posode za Milost. Kakšni so naši družinski obredi – zjutraj – zvečer? Otrok ne sme biti prepuščen sam sebi. Katere navade sem jim vcepil? Redoljubnost in rednost? Ali hranim otroke z dobro duhovno hrano? Ali dovolim otrokom da dozori? O sinu/hčeri moramo razmišljati v skladu s tem, kar je v krstu. **Vprašajte se, kdo je v Božjih očeh, in začeli ga boste razumeti. Rastemo v dialogu.** Jezusov odgovor pri 12 letih pokaže, da je bilo Jožefovo očetovstvo uspešno (Lk 2,49). Jezusu je pomagal do samostojnosti. Materina naloga je, da otroke nauči spoštovati očeta in da spoznajo očetovo srce; očetova naloga je, da pokaže svojo ljubezen do matere, da z otroki izvaja naklonjene geste do matere. Mati dobro govori o očetu, oče pa dvori materi, jo razvaja in ji služi pred otroki in skupaj z njimi. Oče pripravlja presenečenja za mater, mati pa o očetu govori lepe stvari in kaže, da ga spoštuje.
- OČE – JOŽEF MORA IZGINITI** – poslanstvo očeta: postati nekoristen. Pozor! Ne biti nekoristen. Cilj vzgoje je samostojnost. Otrok na lastnih nogah in s svojim poslanstvom. Čistost je v tem, da nikogar ne posedujemo, ampak mu služimo. Posedovanje = osamljenost. Otroci so Božja, ne naša last. Niti svojega lastnega življenja ne smemo posedovati. Pripada Ljubezni, ki nas kliče in podarja. Očetova drža je ubožstvo, **neposedovanje** – služenje. Božji otroci smo, če smo združeni s Kristusom, ne pa sami po sebi. Biti Božji otroci ni naša izvorna lastnost, temveč pogoj, da smo se odpovedali svojemu življenju, da bi nam On lahko dal svoje. Združeni z Njim smo Božji otroci. Sami smo otroci svojih staršev in to je vse. **Oče blagoslavlja otroke** = izroča svoje »premoženje« otrokom. Odrešenje naših otrok je zaupal nam: mi jim pokažemo kdo je Bog in kdo smo mi. Bog vsakemu izmed nas zaupa. Nekaj je še težje od sprejemanja Božjega dela v nas, to je sprejemati Božje delo v drugih, postati služabniki dela, v katerem nismo protagonisti, varovati dragocenost tistih, ki so nam zaupani, na škodo lastne osrednje vloge. To pomeni storiti vse, kar je treba storiti, varovati, negovati in se nato čim prej umakniti.

KATERE JOŽEFOVE DRŽE SO MI BLIZU IN V SPODBUDO ZA MOJE OČETOVSTVO?